

Pětatvacátého února, Praha. Po dosažení našeho cíle jsme se vydali na velké dobrodružství za účelem nalezení potravy. Po chvíli jsme narazili na zapadlé asijské bistro, které se nacházelo kousek od Veletržního paláce. Museli jsme se náležitě občerstvit a doplnit potřebné kalorie, a přijmout i kalorie navíc. Čekal nás den s nabitým programem. Návštěva výstav a návštěva Studia hrdinů, jelikož jsme plánovali shlédnout představení s názvem *Kacířské eseje*. Ono bistro, ve kterém jsme se nacházeli, bylo kýčovitě zařízené, ovšem ceny jídel na jídelníčku byly přívětivé. Tento fakt dovoľoval ignorovat i to, že jsme seděli hned u dveří, které neizolovaly, a tak mi celou dobu této návštěvy táhlo na záda.

Lepkává rýže, losos, řasa. Pár hůlek, se kterými neumíme jíst a záchranná vidlička pro lidi, kteří disponují stejným hendikepem jako my. Kofola bez bublinek, rozlévaná. Sójová omáčka cákající všude po stole, se zajímavou strukturou na omak. Otevřená ústa a vnikající sousto. Decentní slizkost řasy a po náležitém rozmělnění žvýkacím ústrojím přichází jemná lepkařost rýže. Rýže se však rozpadá po chvíli válení na jazyku a poté přichází nezaměnitelná struktura syrové ryby. Průměrný muž sní dvacet kousků, dojídám osmnáctý a nemůžu dál. Konec mé porce oběda je tady. Ale jelikož si nechci připadat jako podprůměrný muž, ujídám z talíře své partnerky. Muž zase pro jednou zvítězil nad přírodou.